

тая за който азъ ся боряхъ съ умѣть си; защото като не можъ да скрие душата си, както не бѣ възможно да скрие и красотата си, съдѣйствува щото да ся затвори моята до полвинѣ. А това е безсумѣніе малка злочестина за единъ момъ толкозь богатъ, но голѣмо благополучіе за мене.

— Между това азъ отидохъ въ Парижъ дѣто мя выкахаъ както на г-жѣ Лароковѣ тѣй и мои семейственны интересы; и когато ся завърихъ прѣди два дни извѣстихъ ми тутакъ си че старецътъ Ларокъ мя искалъ настоятелно отъ сутринь-тъ. Прибързахъ да идъ въ стаята му; и той щомъ мя видѣ, едно отъвратително усмихваніе посви приблѣднѣлытъ му страны, и като впи въ мене счи, които по-казвахъ злорадость и тържествованіе, проговори съ единъ сипкавъ и заглѣхналъ гласъ: господине, г. Сенкастъ умрѣ.

Това извѣстіе което старецътъ пожелалъ самъ да ми съобщи, бѣше истинно. Генералътъ комуто паднало *дамъ* минѣлытъ ноцъ, слѣдъ единъ часъ ся грабналъ отъ срѣдъ блаженството и почивкытъ които бѣше му промыслила г-жата съпруга негова. А щомъ станъ извѣстно умираието му и г-жа Обри ся завтече въ къщата на пріятелкытъ си, та прѣзъ всичкій день, както увѣтрява лѣкарътъ Демаре, двѣтъ тѣзи любезны другаркы изсипали изобилно богатство отъ първообразны и любопытны идеи за смъртыта, за бързо-